

Kookkunsten aanzienlijk vooruit gegaan

De dagen vliegen om op post 7-6

Onmiddellijk na zonsopkomst zie je de bewoners, gezeten op ezels, met hun geiten en koeien voor de post langsrijden. De bemanning van 7-6 heeft een zeer goed contact met deze 'buren', die ons regelmatig uitnodigen om te komen sjaien (theedrinken) of eten. Daar maken we

Van de negen Nederlandse Unifil-posten ligt post 7-6 het meest afgelegen in de enclave. Het is het meest oostelijke stukje "Nederland" in Zuid-Libanon, gesitueerd aan de voet van het dorpje Shihin. Ondanks de droge en merendeels uit stenen bestaande bodem, is landbouw één van de belangrijkste middelen van bestaan voor de bevolking. Daarnaast houdt men zich ook met veeteelt bezig.

wat rustiger dan op de benedenposten, maar het is beslist niet zo dat de bemanning zich verveelt." Integendeel, de dagen vliegen om en er is voor ons afwisseling genoeg. Er wordt ons voldoende gelegenheid geboden om er eens een dagje tussenuit te zijn, bijvoorbeeld door mee te rijden

Vijf van de zeven 7-6-ers

graag gebruik van.

Post 7-6 ligt vrij hoog en biedt een schitterend uitzicht op een stuk ongerepte natuur, zoals je dat in Nederland niet tegenkomt. De post beslaat een vrij grote oppervlakte en heeft een zware begroeiing. Het is dus nogal groen rond de post. "Daarvan genieten niet alleen wijzelf, maar ook de vreemdste dieren vinden er een behaaglijk onderkomen. Zo vind je hier veel hagedissen, schorpioenen, vliegen en zelfs een enkele slang. Vooral de eerste weken wilde een spin of schorpioen nogal eens wat opschudding veroorzaken, maar nu is het voor ons de gewoenste zaak van de wereld," zo vertelt een van de mannen.

De bemanning van post 7-6 bestaat uit zeven personen. Dat zijn

sergeant R. Alfrink, korporaal E. van Noordt, soldaat¹ J. Ruesen en de soldaten F. Kerkvliet, C. Schotanus, R. Bonte en J. Smit. "Vanaf de eerste dag konden we goed met elkaar opschieten, hetgeen wel een vereiste is als je een half jaar, 24 uur per dag met elkaar op een toch vrij kleine ruimte leeft. Telkens draaien twee man wacht op de post en de anderen houden zich bezig met het opknappen van klusjes. Naast het corvee is er altijd wel het een en ander dat opnieuw geverfd moet worden, of waaraan verbeteringen kunnen worden aangebracht. Er zitten nu al zes jaar Nederlanders op dit terreintje, waardoor het stukje woest landschap van zes jaar geleden inmiddels is veranderd in een luxueus onderkomen.

De bevoorrading van de enclaveposten verloopt prima. Twee-

Het 'eind van de wereld' is een heuse koffiebar rijk

maal per week water, eenmaal diesel (voor het aggregaat) en iedere dag het nodige voedsel. Verder kunnen we tweemaal per week inkopen doen bij de Welzijnszorg, die met een kleine SRV-wagen de posten bezoekt," zo vertellen de 7-6-ers.

En ook: "De meesten van ons hadden nog nooit gekookt toen ze in Libanon aankwamen. In het begin leverde dat natuurlijk wel enkele probleempjes op, maar die zijn inmiddels opgelost. We koken nu alle zeven om beurten en mede omdat ieder zijn specialiteit heeft, krijgen we toch steeds een gevarieerde maaltijd op tafel.

In het jargon van de Nederlandse Unifil-compagnie wordt post 7-6 wel 'het eind van de wereld' genoemd. Dat de post wat afgelegen ligt klopt; het is er inderdaad

met de bevoorradingswagen naar de hoofdpst 7-4. Ook de postwaggen naar Israël of gewoon een bezoekje aan onze collega's van 7-2, 7-3 of 7-5 zorgen voor de broodnodige variatie. Op zondag wordt er regelmatig gezwommen in de Middellandse Zee bij post 7-1A of bij het zogenaamde 'Zandvoort'."

De post zit nu middenin een periode dat er mensen op verlof zijn waardoor er wat extra wacht diensten moeten worden gedraaid. Ondanks dat blijft er nog voldoende vrije tijd over

Niemand van post 7-6 heeft spij van de beslissing om naar Libanon te gaan. Ondanks dat beginnen de mannen zo zoetjes aar wat verlangend uit te kijken naar 23 en 30 oktober, onze terugkeerdata.